

Ний даваме радостъ на всичко световно —
Самички отъ радостъ лишени!

«Изгрее ли слънце — самотни на припекъ
Едни беззаветно вехнеемъ;
Вилнее ли буря — на корени крехки
Безпомощно ний се люлеемъ.

«О дай ни крила! Превърни ^{ни} ~~на~~ да можемъ
И ний да летимъ въ небесата,
Свободни и охолни . . . Ний ли салъ вечно
Да чезнемъ скрепени въ земята.»

— «Да бъде!» Свети Атанасъ се усмихна.
«Да бъде!» — и чудо се стори;
И мигомъ безбройни цветя лекокрили
Изпръпнаха въ ясни простори.

И златни лучи на приветното слънце
Ги милватъ и съ тяхъ си играятъ;
Изъ въздуха фъркатъ те охолно волни —
За друго нещятъ и да знаятъ.

А щомъ имъ крилцата натегне умора,
Те спретно ги наедно свиватъ
И спускатъ се долу, съ цветя се цалуватъ,
При тяхъ си за време почиватъ.

И вечеръ при тяхъ се прибиратъ на спане,
Доде ги зората събуди . . .

И вяхнатъ, когато цветята увяхватъ,
Крилати цветя — пеперуди.

3. ПРОЛЕТЕНЪ ВАЛСЪ

Вихъръ вий — не вихъръ вий,
А изъ дебри, задъ баири,
Сякаше ли самодивски
Хиладенъ оркестъръ свири.

Чуй! Сърдитий басъ бумти,
Трели флауто премята;